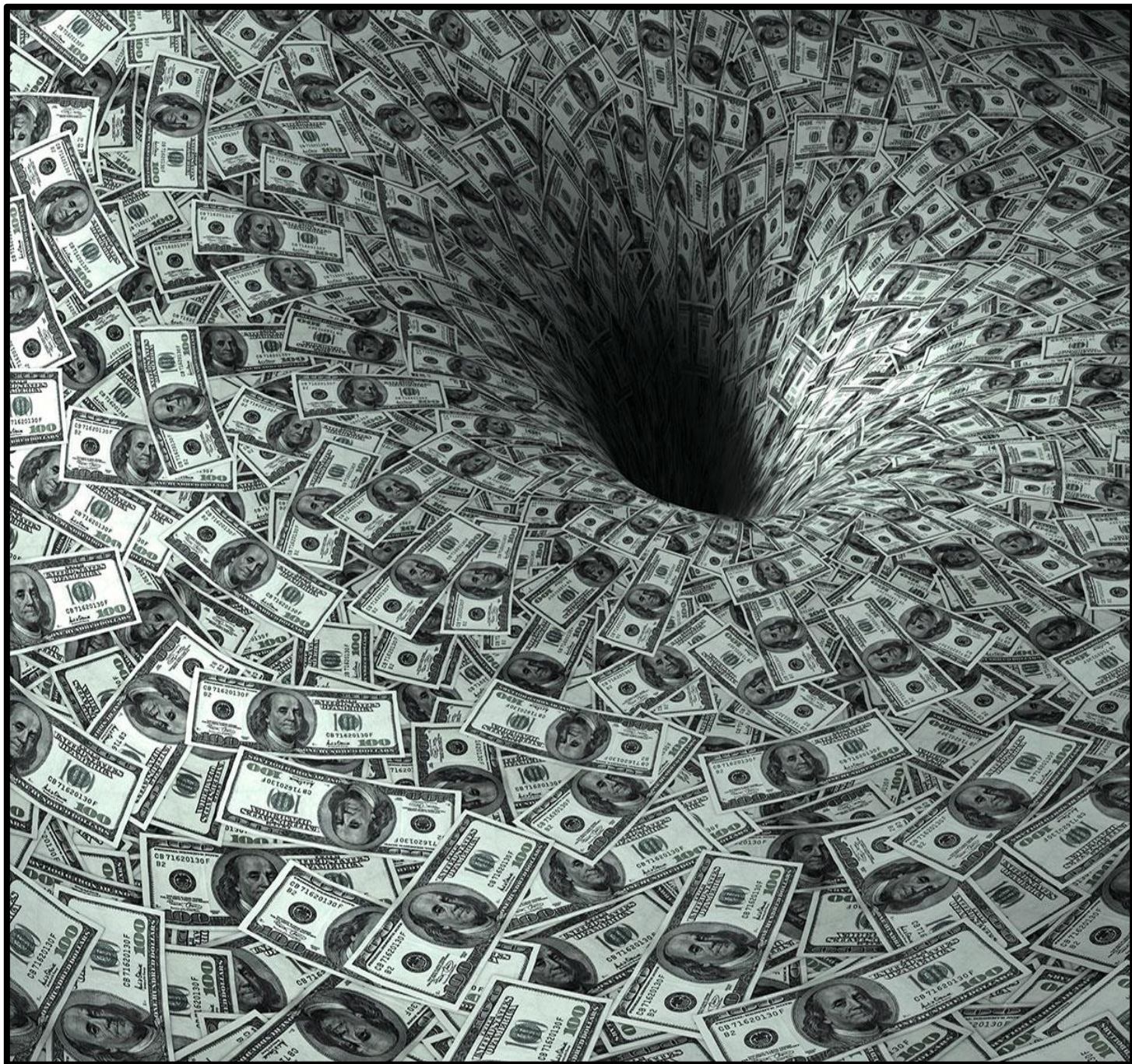

PROTI KAPITALISTICKÉ KATASTROFĚ

Organizujme boj naší třídy mezinárodně, proti globální katastrofě kapitalismu, proti celé společnosti tříd!

PROTI KAPITALISTICKÉ KATASTROFĚ

Kapitalistická katastrofa se na celém světě projevuje stále intenzivněji a dosahuje rozměrů čím dál tím víc neslučitelných s životem na této planetě. Po celé zeměkouli se šíří válka, masové hladomory, zintenzivňuje se vykořisťování, dochází ke kaskádám sebevražd, komodifikaci všech sociálních vztahů, násilí mezi proletáři a proti proletářům (sexistické a rasistické násilí, násilí na dětech a proti starším...), sledujeme přečpané věznice, ničení Země, jíme stále toxičtější potraviny, ničíme si zdraví atd. **Antagonismus mezi kapitalismem a životem se nikdy neprojevoval v tak ničivé podobě.** A nikdy také neexistovala tak velká disproporce mezi naléhavou nutností sociální revoluce a tak malým úmyslem tuto nutnost naplnit.

Jediný subjekt schopný vyřešit dnešní problémy prostřednictvím radikální transformace společnosti, tedy proletariát, se jeví neschopný celou tuto katastrofu ukončit. Navzdory tomu, že ji zažívá na vlastní kůži, navzdory tomu, že se znovu a znovu bouří proti svým životním podmínkám a vyvolává společenské výbuchy, které otřásají sociálním smírem tu na tom, tu na onom místě, tak jako v Iránu nebo Nikaragui, navzdory tomu všemu existuje celá řada faktorů, které tomuto subjektu brání, aby se potvrdil jako mezinárodní síla, aby uskutečnil své revoluční řešení oněch obrovských problémů, kterými trpíme.

Desetiletí kontrarevoluce a sociálního smíru proletariát rozdělila a maximalizovala procesy a mechanismy kapitalistické reprodukce, které zakrývají samotnou existenci společenských tříd (především proletariátu), a tak **rozdělují jednotnou kritiku**, kterou naše třída historicky rozvíjela. Tato kapitalistická totalita, na níž se rozvíjí realita, již žijeme, se jeví roztržštěná řadou ideologií podrobně specifikujících každý problém, který tento systém vytváří, a hledajících konkrétní řešení každého z nich. V důsledku toho vznikají specifická hnutí, která se věnují těmto parciálním problémům a snaží se je vyřešit. Avšak nejen, že neexistuje řešení, které by se mohlo vyrovnat s každým problémem samostatně, ale navíc tato roztržštěnost současně mění i skutečný obsah těchto problémů. Tak byla vytvořena ideologie mužova útlačení ženy, útlačení bílé rasy nad ostatními rasami, ničení přírody lidskou bytostí... a kodifikace skutečnosti pod těmito ideologickými parametry. V boji v rámci jedné parciální kategorie se různá hnutí nacházejí v rovině specifických skupin, které mezi sebou soutěží o větší uznání svých práv ze strany státu. Konkurence mezi zbožím je politicky vyjádřena jako konkurence mezi jednotlivými identitami, a to vše ve prospěch „transverzální“ politiky hodnoty a jejího vládního managementu. Tím je vyloučena jednotná kritika kapitálu, kritika, která obsahuje odsouzení každého jeho aspektu nikoliv jako jisté zvláštnosti, ale jako výrazu celku, který je pro každou svoji část určující, kritika, která zpochybňuje společenský řád, který všechny tyto problémy reprodukuje.

Rozvoj této společnosti je úzce spjat s vývojem izolovaného individua. Společnost zevšeobecněného obchodu vylučuje a v sobě rozpouští jakoukoli jinou komunitu než komunitu peněz a rozvíjí vše, co zvyšuje sociální izolaci. Všechno, co sjednocuje, spojuje v odloučení, to je podstata tohoto světa a jeho způsob života, to je demokracie. Účinek této skutečnosti na lidskou komunitu ničí její sociální povahu a atomizuje ji na izolované jedince s protichůdnými zájmy. A tento efekt se stále zhoršuje. Občan je dnes zřetelným příkladem toho, jak se obchodní rozvoj a izolovaný člověk objevují v paralelní podobě. Tento vývoj nejen brutálně neguje lidské společenství, ale představuje obrovskou překážku v boji proti kapitalismu, protože potvrzení onoho individua směřuje proti rozvoji organizace jediné komunity stojící proti kapitálu, komunity boje, která vychází z kolektivního bytí revoluční společenské třídy, proletariátu.

V tomto kontextu má proletariát obrovský problém **jednat a rozpoznat sám sebe jako třídu**. Samotné jeho bytí, stejně jako

bohatý historický proces jeho boje a jeho programu je v historii zcela popřen, ať už prostřednictvím deformování nebo zamlčování této historické reality.

Dynamika samotného kapitálu a jeho ideologických sil vytváří společenskou činnost, v níž je naše třída jako subjekt popírána a redukována na to, čím je v procesu produkce a reprodukce kapitálu, na to čím údajně bude věčně: na prostý objekt kapitálu, prostou obchodní pracovní sílu, kterou lze využít nebo zlikvidovat podle potřeb výroby, na prostého diváka běhu věcí.

Právě tato skutečnost znamená, že samotní proletáři se považují za všechno možné, jen ne za proletáře. Jedni se domnívají, že nejsou proletáři, protože jsou zaměstnanci, jiní věří, že jimi nejsou proto, že jsou nezaměstnaní, další se cítí být zemědělci stojící v opozici vůči dělníkům, ještě další mají za to, že jsou obchodníci, protože prodávají zboží po domech, a mnozí jiní si myslí, že jsou příliš mladí nebo příliš staří na to, aby byli proletáři. Některé ženy se cítí otázkou třídy méně dotčené než muži a další považují za určující spíše rasový útlak než třídu a místo toho, aby se cítili jako černí, latinsko-američtí nebo asijské proletáři, považují se prostě za černé, Latinoameričany, nebo Asijce. Pro ty, kteří překonali tyto nejzákladnější formy bezprostřední negace proletářské reality, existují jiné, více politicko-ideologické formy té stejné negace jako jsou „antiimperialistický“, „antineoliberalní“, „palestinský“, „židovský“, „kubánský“, „levičácký“, „francouzský“, „yankeevský“, „aymarský“, „kurdský“, či „chorvatský“ sentiment, identity jako „dělník prvního světa“, „feminismus“, „antirasismus“ atd.

Tyto koncepce identit představují sociálně-demokratické síly, které se staví proti procesu ustavování proletariátu jako třídy, jež se postaví proti katastrofě tohoto světa. Pojetí třídy je zde zředěno v propletenosti identit a fiktivních komunit, které jsou včleněny do komunity peněz.

Politika je zároveň jednou z hlavních ideologií proti naší třídě. Otázku sociální transformace omezuje na obsazení státu, buďto volební cestou nebo násilím, s cílem implantovat řadu opatření, která „by zpochybnila kapitalistickou společnost“ a nabídl „skutečnou a okamžitou alternativu“. Stát však není neutrálním orgánem, který může být používán podle vůle tohoto či onoho vůdce nebo strany. Je to organizace síly současné společnosti, a tedy kapitálu, a kdokoli se tohoto státu zmocní, musí jednat v kapitalistickém rámci. Stát nelze řídit, lze jím pouze být řízen. Všechna politická opatření nejsou ničím jiným, než různými formami rozvoje kapitálu, které nezpochybňují žádný ze základů této společnosti, ani nepředstavují žádný druh skutečné alternativy. Podívejte se na Kubu, Venezuelu nebo na současný postup stoupenců nezávislosti v Katalánsku.

Samospráva je prezentována jako alternativa k politice, není to však nic víc než její replika ve sféře výroby. Pokud politika všechno redukuje pouze na veřejnou sféru, pak samospráva dělá totéž ve sféře produktivní, snaží se změnit svět bez zničení moci, vyzývá výrobce, aby převzali výrobní prostředky tak, jak existují, a dál jich užívali bez šéfů a bez buržoazie. Ale tato „alternativa“ udržuje společenskou základnu kapitalismu neporušenou, protože na jejím základě dál pokračuje rozvoj autonomních jednotek komoditní výroby, výměny, peněz (nebo „kupónů“) a tudíž kapitálu, vykořisťování a všech základních kategorií této společnosti. Domnívat se, že vykořisťování a kapitalistický útisk vychází od jednotlivých buržoazů, znamená nechápat, že buržoazie je jen funkcionářem kapitálu, že je to kapitál jako „automatický subjekt“, kdo řídí výrobu. Argentinské zkušenosti z počátku 21. století s „převzetím“ továren a další podobné, současnější zkušenosti jako je Rojava a její družstva, ukazují, jak může samospráva zlikvidovat náš boj a dodat kapitalistické ekono-

mice novou sílu. Samospráva stejně jako politika nechává neporušený kapitalistický společenský vztah, který musí být zničen.

Pro zachování této společnosti je samozřejmě také důležité, abychom věřili, že my všichni, kdo zažíváme současné strašlivé životní podmínky, si můžeme vybrat menší zlo. Vždycky se najde něco horšího, něco, co odůvodňuje podrobení se současné společnosti, více či méně kritickou podporu představitelů kapitálu nebo vzdání boje za nějaké drobky ze stolu buržoazie. Tomu, kdo žije v dusivém kapitalistickém sociálním smíru, ukazují hrůzy války. Těm, kteří nechávají svůj život v práci, aby se mohli najíst, ukazují hladovějící nezaměstnané bez jakýchkoli zdrojů. Těm, kteří chtějí jednat mimo a proti politické hře odborů, vychvalují to, „jak dělat politiku jinak“, bezchybnost „přímé demokracie“. Těm, kteří zpochybňují levici, ukazují, jak špatná je pravice. Dalším říkají, že demokracie je lepší než diktatura, ty, kteří bojují, podněcují k tomu, aby svůj boj opustili poté, co obdrželi nějaké drobné ústupky... Tak skrývají, že všechno tvoří část toho samého, že jsou to jednotlivé okamžiky té samé existence, součást námezdní práce, peněz a hodnoty.

Tam, kde se proletáři vzbouřili a vydali se do boje proti peklu, ve kterém žijí, tak jako v nedávných bojích v Nikaragui nebo v Iránu, se globální kapitál snaží popřít revoluční perspektivu a podstrčit do boje kapitalistickou perspektivu ve všech jejích variantách. Snaží se boje uzavřít do sebe a přeměnit na boje proti této či oné vládě, tomu nebo onomu diktátorovi, proti takovému nebo makovému opatření nebo dohodě, pokouší se přeměnit vzpouru naší třídy na válku mezi jednotlivými buržoazními projekty, popřít veškeré zpochybnění tohoto systému a tak absorbovat všechno, co je proti němu. Nejvyšším stupněm této repolarizace je imperialistická válka, v níž je boj proletariátu odveden do **boje mezi buržoazními frakcemi**, stejně jako se to v současnosti děje v Sýrii, a stejně jako se to v posledních desetiletích dělo v jiných zemích.

Z těchto faktorů a limitů současných bojů vyplývá, že všechny boje končí tím, že jsou usměrněny, zlikvidovány nebo samy ožijí kapitál. To dále rozšiřuje **víru v nemožnost sociální revoluce**. Tato víra se stává hmotnou silou pro zachování tohoto světa a vede mnohé bojující proletáře k tomu, aby ustoupili z toho, co požaduje mezinárodní revoluční proces, a aby se ponořili do posibilistické a lokalistické dynamiky bez jakékoliv perspektivy, která narušuje jednotu mezi bezprostředními boji naší třídy (boj proti úsporným opatřením, proti vystěhovávání, proti represím, vyvlastnění...) a historickým bojem za revoluci.

Je jisté, že životní podmínky proletariátu ho přiměly k tomu, aby tyto překážky opakovaně překonával a potvrzoval sám sebe jako třídu, která se násilně staví proti současné společnosti, a to navzdory

všem svým slabínám. Místní rámeček byl nicméně překonán jen zřídka a pouze výjimečně se proletariát propojil na regionální úrovni. Zbytku celosvětového proletariátu jako by se tyto boje netýkaly, jako by boj, který se rozvíjí na jednom či na jiném místě, nechápal jako svůj vlastní. Nekonečné množství bojů se tak rozvíjí v úplné **izolaci** a končí depolarizované a/nebo rozdrčené globálním kapitálem (Sýrie, Brazílie, Mapuches...). Tato otázka nám nepřetržitě připomíná, že naše třída může vytvořit revoluční perspektivu pouze tak, že se do svého boje pustí na historicko-univerzální rovině. **Proletářský internacionalismus** není nějakým líbivým heslem minulosti, ale je to samotný terén, na němž se revoluční boj rozvíjí.

Navzdory všem těmto obtížím, navzdory všem těmto silám a prvkům, které působí proti ustavení proletariátu jako revoluční síly, neexistuje žádná jiná perspektiva, žádné jiné dveře vedoucí z kapitalistické katastrofy, než sociální revoluce. Nepochybujeme o tom, že kapitalistická katastrofa bude i nadále postupovat a že život na této planetě bude stále méně možný. Ale nepochybujeme ani o tom, že boje naší třídy se budou objevovat na všech možných místech této planety. Co je však zásadní, není vnímat tuto jasnou skutečnost, nýbrž se do těchto bojů pustit a strukturovat je jako jeden stejný mezinárodní boj za svržení kapitalismu, využívat nahromaděné historické zkušenosti k tomu, abychom překonali naše vlastní limity a slabiny a také odsoudit vše, co brání internacionální a internacionalistické akci proti kapitálu a státu. To je jediná skutečná cesta, jak **bránit lidské potřeby vůči kapitálu**. Reformy, naděje a sny, které ospravedlňují odmítnutí revoluce, nejsou ničím jiným než silami za zachování současného světa. Z této jámy lvové se vyhrabeme jedinečně tak, že tyto mechanismy na obranu kapitalismu, které brání organizaci naší komunity boje, odsoudíme a rozbijeme. Že se budeme sami organizovat – mimo a proti všem strukturám státu – v boji proti tomuto systému, na obranu lidských potřeb proti potřebám kapitálu. Že se přihlásíme k lidskosti proti kapitalistickému zpředměťování. Všechno ostatní nás dovede do propasti, do které nás tato společnost směřuje.

Potvrzení lidské bytosti proti absolutní dehumanizaci, která tvoří životní podmínky proletariátu, to je podstata ustavení proletariátu jako třídy, která popře všechny společenské třídy, stát a kapitál.

Organizujeme boj naší třídy mezinárodně, proti globální katastrofě kapitalismu, proti celé společnosti tříd!

I n t e r n a c i o n a l i s t i c t í p r o l e t á ř i

<http://www.proletariosinternacionalistas.org>

info@proletariosinternacionalistas.org

Stahujte naše materiály ve formátu PDF na: autistici.org/tridnivalka

Tahle společnost nám nabízí jen boj o holé přežití, kde nejsme nic víc než pracovní síla a spotřebitelé. Jen se to celé balí do krásných řečí o hodnotách slušného občana a potřebách vlastní ekonomiky, do módních trendů a bezduchých životních stylů, které na nás dennodenně chrlí média, politici, vědci, celebrity... Jsou snad značkové hadry, nové mobily a plazmové televize, auta na leasing a bydlení na hypotéku, páteční mejdany, televizní show a rodinné idylky v nákupních střediscích dostatečnou náhražkou za opravdu lidský život? Je tohle vše, po čem skutečně toužíme a co reálně potřebujeme?

1. PRO NÁS NE!

Nemáme žádné velké majetky a podniky, které by na nás vydělávaly, a tak musíme chodit do práce. Prodáváme svůj čas a energii, svoji pracovní sílu, tříde buržoustů, která vlastní výrobní prostředky. Svoji práci směňujeme za mzdu, za kterou můžeme nakoupit to, co potřebujeme k přežití a co jinde vyrobili stejní pracující lidé, jako jsme my. Ať si vyděláme, kolik chceme, jakmile výplatu utratíme, musíme naklusat zase zpátky do práce. Naše práce uvádí do chodu celou společnost a ekonomiku: továrny, supermarkety, kanceláře, nemocnice, stavby... Jsme třída proletářů, a proto se bouříme!

2. PROTI NÁMEZDNÍ PRÁCI

Práce je nám odcizená, protože doba, po kterou pracujeme, nám nepatří, není zcela naší součástí – je především prostředkem jak se dostat k penězům. Protože svoji práci prodáváme jako zboží jednotlivým šéfům i buržoazii jako celku, jsou to oni, kdo ji kontroluje, komu náleží a kdo z ní má skutečný prospěch. My jen musíme pracovat tak dlouho a tak rychle, jak se po nás chce. Bojujeme tedy proti námezdni práci, která je základem našeho vykořisťování a celého kapitalistického systému.

3. PROTI VOLNOČASOVÉ TOVÁRNĚ

Nepracujeme, abychom bezprostředně uspokojili své potřeby nebo potřeby celého lidstva. Životní potřeby nám zprostředkovávají mzdy – peníze, protože odcizené jsou nám i produkty naší práce, které patří buržoazii. Odcizená je nám celá společnost: vztahy, na nichž stojí, její struktury, instituce, bohatství i vědění. Diktatura kapitálu tak panuje i mimo práci. Volno, na které se těšíme, je její součástí. Je to kapitál a ne my, kdo určuje, jak jíme, milujeme, bydlíme, cestujeme, bavíme se... Proto bojujeme proti kapitalistickým společenským vztahům jako celku, který nás uzavírá do obrovské továrny, kde jsme jako dojně krávy v každém okamžiku našich životů.

4. PROTI KAPITALISMU

Naše práce je zboží jako žádné jiné: jediné má schopnost vytvářet hodnotu novou a větší, než je jeho vlastní. Šéfové nás všechny vykořisťují, neboť nám platí jen za naši pracovní sílu a všechno, co jsme vyrobili navíc, je jejich nadhodnota a zisk. Zisk se reinvestuje do výrobních prostředků, do produkce nového kapitálu, což je všechno majetek, který buržousti kontrolují, vlastní a prodávají. Kapitál je naše mrtvá práce vtělená do věcí. Je to náš čas a energie, které jsme zabili v práci, ne proto abychom uspokojili lidské potřeby, ale proto abychom vytvářeli komodity. Jediným cílem kapitalistického výrobního způsobu je mít zisk a rozmnožovat kapitál. Lidské potřeby jsou zcela druhořadé a výroba je „uspokojuje“ jen do té míry a takovým způsobem, které slouží expanzi kapitálu. Proto byl i Sovětský Svaz a jeho satelity kapitalistický, proto je v současnosti stále kapitalismus v Severní Koreji, Číně nebo na Kubě. Kde je námezdni práce je nevyhnutelně i kapitál a nic na tom nezmění ani háv „marxistické“ ideologie, reorganizace buržoazie skrze politickou stranu a stát a její snahy (bez trvalé šance na úspěch) deformovat kapitalistické zákonitosti trhu, konkurence a hodnoty.

5. PROTI DEMOKRACII, STÁTU A BURŽOAZNÍ POLITICE

Demokracie je vlastní podstatou kapitalistické společnosti a nikoli jen jednou její politickou formou. Atomizování občanů, kteří dosahují umělé jednoty skrze separovanou sféru národní politiky, jsou společnou charakteristikou parlamentních, stalinistických, fašistických nebo třeba islamistických států. Ty jsou organizacemi buržoazie jako třídy, které vyrůstají ze společenských vztahů třídní společnosti. Proto je revoluční boj proletariátu protidemokratický a protistátní a nemá co do činění s buržoazní politikou, politickými stranami (ať jsou levicové nebo pravicové, parlamentní nebo mimoparlamentní, legální nebo zakázané), volbami a politickými převraty.

6. PROTI ODBORŮM A LEVIČÁCTVÍ

Třídní odbory (v opozici ke „stávkokazeckým“ odborům přímo zakládaným buržoazií) již dávno nejsou organizacemi dělnické třídy. Staly se součástí kapitalistického státu, institucí pro organizování prodej pracovní síly a udržování sociálního smíru. Jako takové musí být zničeny a nikoli reformovány. Slabiny a porážky hnutí naší třídy daly a dávají vzniknout mnoha proudům levičáctví, které hrají úlohu historické sociální demokracie. V časech revoluce vždy představovaly poslední útočiště a pevnost kapitálu, protože neusilují o zničení kapitalismu, ale o jeho radikální reformu. Proto komunističtí proletáři bojují proti všem podobám takového levičáctví: stalinismu, trockismu, maoismu, mnohým variantám anarchismu, antiglobalismu, protiimperialistickým hnutím „třetího světa“...

7. PROTI JEDNOTNÝM FRONTÁM

Jsme proti všem jednotným frontám s „pokrokovými“ politickými frakcemi buržoazie a proti všem kontrarevolučním ideologiím, které kolem těchto front vznikají: antifašismus nebo třeba národní osvobození... Všechny vedou k obraně jedné podoby kapitalistické diktatury proti druhé, „menšího zla“ proti „většímu“, tj. k zachování kapitalistické diktatury coby celosvětové totality. Vedou k boji za kapitalismus

s „lidskou tvář“, ale vždy podřívají revoluční proletariát a vedou k jeho porážce. Pouze přímá třídní akce může vzdorovat destruktivní konkurenci mezi proletáři, jež je podporována rasismem, fašismem a nacionalismem. Pouze komunistická revoluce je alternativou vůči všem podobám kapitalismu.

8. PROTI ÚTLAKU, NACIONALISMU A VÁLCE

Všechny formy útlatu starší než kapitalismus sám – třeba na základě pohlaví, sexuální orientace, etnické nebo náboženské příslušnosti – nebyly zrušeny, ale staly se součástí kapitalistického vykořisťování a dělby práce. Žádná podoba útlatu neexistuje vně kapitalistických společenských vztahů a může být odstraněna pouze spolu s nimi v procesu komunistické revoluce. Ideologie, které nám, proletářům, podsouvají pozitivní identitu pracujícího, ženy, domorodce, cizince, „privilegovaného“, či „vyloučeného“ slouží k tomu, abychom se v konečném důsledku vnitřně ztotožňovali s kapitalistickým systémem. Pouze bojová dynamika proletariátu představuje proces negace všech těchto identit poslušných občanů. Proto se proti nim proletariát staví stejně, jako se staví proti národu, vlasti a nacionalismu. Proti „sociálnímu míru“ v národních státech i válce mezi nimi prosazujeme třídní válku proti naší vlastní buržoazii, tedy revoluční defetismus.

9. PROTI PROLETÁŘSKÉ SPOLČOVÁNÍ SE

I přes své meze dnes skutečné boje proletariátu obsahují semínka komunismu, tj. hnutí za zničení současného stavu věcí. Dnes tedy podporujeme třídní boje a vytváření proletářských buněk, kroužků a sítí na podvrátěném základě – tedy boj a sdružování se mimo odbory, politické strany a ostatní struktury buržoazního státu a proti nim. Právě z bojů tohoto druhu se rodí masové proletářské hnutí, které se dá na cestu propojení proletariátu – vykořisťované třídy v současné společnosti – s příštím stavem věcí.

10. ZA KOMUNISTICKOU REVOLUCI

Jen v procesu dynamiky revolučního proletariátu dojde ke změně poměru sil mezi proletariátem a buržoazií. Pouze tak se otevře prostor pro kvalitativní skok v třídním uvědomění, dláždící cestu pro násilné svržení vládnoucí třídy a rozhodující rozřešení třídních protikladů. Ale pouze pokud proletářské hnutí bezprostředně, prakticky a vědomě nastoupí cestu směrem ke skutečné lidské pospolitosti dosažené prostřednictvím revoluce. Aby revoluce nezemřela, musí rozhodně čelit kontrarevoluci, jež okamžitě zneužívá slabin uvnitř naší třídy proti nám.

11. ZA DIKTATURU PROLETARIÁTU

Proces bojové dynamiky revolučního proletariátu směrem k násilným povstáním a třídní revoluci nastoluje pro stále větší množství proletářů vědomou volbu mezi komunismem a kapitalistickým barbarstvím: vykořisťováním, krizí, válkami, ekologickou katastrofou. Čím jasnější se tato volba stává, tím více je proletariát schopen uskutečňovat v revoluci svoji společenskou diktaturu proti námezdni práci, hodnotě, směně, penězům, státu. To znamená celosvětovou diktaturu lidských potřeb proti kapitálu a revoluční teror proti buržoazním silám.

Diktatura proletariátu znamená zrušení panujících společenských vztahů: odstranění námezdni práce, rušení zbytečných profesí a výroby, odstranění směnných vztahů ze všech aspektů našich životů, zrušení ekonomiky a produkce pro zisk a podřízení všech výrobních sil lidským potřebám a potřebám světové revoluce, zánik rozdílu mezi prací a volnem, městem a venkovem a všech dalších separací, násilné zničení státu a jeho nahrazení orgány revoluční sebeorganizace proletariátu, toto všechno se s triumfem revoluce mění v globální lidskou pospolitost. Skrze tento historický revoluční proces proletariát (jakožto poslední existující třída) ruší sám sebe a celou třídní společnost a plně rozvíjí celosvětovou lidskou komunitu.

12. O REVOLUČNÍ ORGANIZACI

Revoluční organizace vyrůstá a nabývá konkrétních forem přímo z třídního boje, neboť proletariát je k tomu historicky nucen. Revoluční organizace svojí bojovou aktivitou vytváří podmínky pro centralizaci revolučních elementů, které jsou v dobách nepřítivního poměru sil nepočtené a bezvýznamné, a nejuvedomělejších a nejradikálnějších složek proletariátu. Revoluční organizace není ani předobrazem budoucí organizace společnosti, ani rigidní a věčnou strukturou. Pouze hraje zásadní úlohu v procesu historické centralizace revoluční dynamiky, jenž se materializuje jako strana proletariátu, tj. komunistická strana. Co tuto stranu odlišuje od různých samozvaných předvojů, je to, že nemá žádný jiný program než její třída coby historický subjekt a proto je centralizací tohoto programu, představuje směřování revolučního boje celé třídy.

13. CO DĚLAT?

Prohlubovat, hájit a propagovat historický program proletariátu za svržení vládnoucí třídy prostřednictvím povstání s cílem zažehnutí revoluce za odstranění třídní společnosti. Na základě poučení z minulých a současných bojů proletariátu vyjasňovat obsah revolučního přerodu společnosti, komunistické revoluce. Propagandou, agitací a aktivním zapojením zviditelňovat, podporovat a pobízet všechny tendence v dnešních bojích, které mohou napomoci k rozvoji revolučního vědomí a bojovného ducha v naší třídě, ke vzniku radikálních proletářských sdružení. Odhalovat a kriticky pojmenovávat překážky, ať už ideologické nebo praktické, v dnešních třídních hnutích, jež blokují cestu ke vzniku otevřené třídní konfrontace, tj. otevřeného revolučního konfliktu mezi třídami. Centralizovat militantní proletáře, kteří se snaží organizovat na základě revolučního programu a vytvářet efektivní bojovou strukturu pro komunistické militanty. Z úrodné půdy sociálních protikladů a dynamiky třídního boje efektivně prosazovat, podněcovat, organizovat a koordinovat uskutečnění budoucího násilného povstání coby rozhodujícího momentu v celé nadcházející komunistické revoluci.